

WIADOMOŚCI GIEŁDOWE

Rok I

DWUTYGODNIK

Nr 4

TREŚĆ NUMERU:

1. W. R.: OBRÓT ZBOŻEM I PRZETWORAMI
2. PROF. DR ANTONI WOJTYSIAK: STAN-
DARYZACJA ROŚLIN UPRAWNYCH
3. STANISŁAW GUCWA: SPÓLDZIELNIE SAMO-
POMOCY CHŁOPSKIEJ W OBROCIE ZBOŻO-
WYM
4. S. KWASIEBORSKI: MIESZANKI PASZOWE
5. REGULAMIN OPLAT ZA CZYNNOSCI WŁADZ
I ORGANÓW GIEŁD ZBOŻOWO-TOWAROWYCH
6. H. ŻYWICKA: POZNAJMY USTAWODAWSTWO
GIELDOWE
7. KRONIKA GOSPODARCZA KRAJOWA
8. KRONIKA ZAGRANICZNA
9. CEDULY GIELDOWE
10. LISTA ZAPRZYSIĘŻONYCH PRÓBOBIORCÓW
GIEŁD

czas. 13927/1/4

WIADOMOŚCI GIEŁDOWE

ORGAN GIEŁD ZBOŻOWO-TOWAROWYCH

Rok I.

Warszawa, 31 grudnia 1948 roku

Nr 4.

*Czytelnikom i Przyjaciołom naszego pisma
składamy najlepsze życzenia noworoczne*
REDAKCJA

Obrót zbożem i przetworami

Obrót towarowy jest zjawiskiem ekonomicznym, w czasie którego masa towarowa drogą różnych procesów gospodarczych zostaje przesunięta od źródła produkcji do konsumenta. Ziarno po wyprodukowaniu przechodzi poprzez aparat wymiany do zakładów przetwórczych i dalej pod postacią przetworów do dystrybucji bądź bezpośrednio, bądź też dalszego przerobu na produkty, które są podstawą wyżywienia. Dlatego właśnie zboże i jego przetwory posiadają zasadnicze znaczenie w każdym kraju i są ściśle powiązane z ogólnym planem gospodarczym.

Stopień opanowania oraz metody organizacji obrotu układają się wg założeń polityki gospodarczej danego kraju.

Odrębne zagadnienie stanowi obrót zbożem pomiędzy krajami w t. zw. wymianie międzynarodowej.

W krajach, których ustrój gospodarczy oparty jest na t. zw. liberalizmie, obrót zbożem napotyka na różne trudności, następstwem których są dodatkowe zjawiska kryzysów zbożowych, niszczenia ziarna chlebowego w wielkich ilościach przy równoczesnym głodowaniu ludzi ciężkiej pracy.

Układanie się obrotu zbożem i przetworami na podstawie praw popytu i podaży jest charakterystyczne dla gospodarki kapitalistycznej, gdzie jednostka lub grupa goni li tylko za własnym zyskiem.

W naszym kraju — po przetrwaniu krytycznych lat niszczycielskiej okupacji — weszliśmy na nową drogę odbudowy naszego obrotu zbożem oraz rozbudowę wg zasad gospodarki socjalistycznej.

Trudności tego okresu połączone były z koniecznością wyżywienia kraju przy niedostatecznej masie towarowej, opanowanej prawie całkowicie przez kapitalistyczny aparat handlowy, posługujący się metodami spekulacyjnymi. Pamiętamy dokładnie lata 1945 i 1946, kiedy Państwo — celem zaspokojenia potrzeb wyżywienia zagwarantowanego dla świata pracy po odejściu od t. zw. świadczeń rzeczowych — zmuszone było do korzystania prawie wyłącznie z dostaw zagranicznych bratniego Związku Radzieckiego. W tym właśnie okresie, niestety, metody pracy oraz nastroje panikarskie i spekulacyjne na rynku uniemożliwiały Państwu, nawet w okresach naj-

bardziej krytycznych, zakup niezbędnych ilości zbóż na chleb dla robotników kopalń i hut.

Potrzeba gwałtownego opanowania sytuacji na odcinku zbożowym stała się pilna i dlatego włączona została do planu 3-letniego. Funkcje organizacji obrotu zbożowego zostały zlecone Funduszowi Apropowizacyjnemu przy Ministerstwie Apropowizacji i Handlu. Celem bezpośredniego działania Funduszu Apropowizacyjnego było nabywanie z rynku krajowego po ustalonych przez Państwo cenach tych ilości zbóż, które niezbędne były na uzupełnienie zaopatrzenia kartkowego. Prawie równocześnie należało zapoczątkować tworzenie państwowej rezerwy zbożowej oraz ustalić organizację rynku i takie metody obrotu, które w czasie jak najkrótszym doprowadziłyby obrót zbożowy do pełnej sprawności.

Lata 1947 i 1948 podały nam wyniki pracy Funduszu Apropowizacyjnego, wyniki, które doprowadziły do opanowania całej masy towarowej przy równoczesnym przewyciężaniu szkodliwych tendencji w spółdzielczości i podporządkowaniu elementów kapitalistycznych kontroli Państwa.

Rosnąca masa towarowa rezerwy państwowej dała możliwość ustabilizowania cen zbóż i ich pochodnych, co należy traktować jako niewątpliwy sukces gospodarczy osiągnięty przez organizujący się aparat gospodarki socjalistycznej.

Charakterystyczne są cyfry, które przedstawiają obrót zbożem na tle działalności Funduszu Apropowizacyjnego:

	1946 r.	1947 r.	1948 r.
Obrót zorganizowany	325.000 t.	1.021.000 t.	1.760.000 t.
Państwo-wa rezer-wa zbo-żowa na dz. 31.XII.	124.000 t.	560.000 t.	1.003.000 t.

Osiągnięte wyżej obroty towarowe nie były sprawą przypadku. Fundusz Apropowizacyjny przy stosowaniu metod rewolucyjnego działania zapoczątkował po raz pierwszy w naszym kraju planowanie całego obrotu zbożowego. Planowanie to stało się od początku kampanii zbożowej roku gospodarczego 1947/48 podstawą wykonywania wszystkich funkcji związanych z obrotem zbożowym. Funkcje te obejmują:

- zbieranie na zasadzie wyłączności wszystkich zbóż towarowych, jakie producent rolny podaje na rynek,
- rozdział nabytej masy towarowej na wyżywienie całego kraju,
- zaopatrzenie potrzeb surowcowych przemysłów spożywczych oraz
- utrzymywanie państwowej rezerwy zbożowej.

Metody planowania tych wszystkich funkcji w praktyce Funduszu Apropowizacyjnego zostały pogłębione przez powiązanie wszelkich danych statystycznych z analizą bieżących obrotów towarowych i dziś są podstawą operatywnego ujmowania całego obrotu zbożowego w kraju. Z dniem 1 maja 1948 r. Fundusz Apropowizacyjny został przeorganizowany w przedsiębiorstwo państwowe p. n. Polskie Zakłady Zbożowe. Równoczesna przebudowa spółdzielczości, której organizacja oparta została na Gminnych Spółdzielniach Samopomocy Chłopskiej oraz połączenie ich działania poprzez Powiatowe Zw. Gminnych S.S.Ch. z aparatem państwowym Polskich Zakładów Zbożowych dopomogły do ostatecznego opanowania obrotu zbożowego w kraju. Powiązanie działalności P.Z.Z. poprzez planowanie oddolne z punktami skupu Gminnych Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej doprowadziło w swoich wynikach do pozytywnych osiągnięć.

Już od 1 sierpnia 1948 r. obrót zbożem w całym kraju jest ściśle planowany na podstawie precyzyjnie określanych liczb zakupu ziarna w poszczególnych gminach, powiatach i województwach, które pozwalają na dokładną ocenę stanu zbóż w naszej gospodarce. Ustalanie w ten sposób ilości zboża towarowego są dostateczną podstawą, aby planowanie wyżywienia ludności, rozmieszczenia zasobów i przygotowania ich do konsumpcji było całkowicie realne.

Niewątpliwie przeciętny konsument chleba lub bułki, a z pewnością i nie jeden kierownik Gminnej Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej nie zdaje sobie sprawy z olbrzymich cyfr, jakie składają się na obrót zbożowy objęty planem państwowym Polskich Zakładów Zbożowych. Np. plan P.Z.Z. na rok gospodarczy 1948/49 przewiduje obrót ca 2,5 miliona ton. Ilość ta w rozbiciu na poszczególne miesiące dochodzi do 370 tys. ton ziarna. 370 tys. ton ziarna to pełny skład 620 pociągów towarowych, t. zn. 24.800 wagonów, które w okresie danego miesiąca są wynikiem

codziennej i znoej pracy punktów skupu Gminnych Spółdzielni i które stanowią fundamentalny wkład do gospodarki aprowizacyjnej kraju.

Załadunki te, zgodnie z planem PZZ, kierowane są do młynów, fabryk przemysłu spożywczego, magazynów państwowej rezerwy zbożowej, a następnie pod postacią gotowych przetworów przesuują się w codziennych odładunkach do miejsc konsumpcji, tj. wszystkich ośrodków miejskich. Aby mieć pełny pogląd na zakres tych obrotów należy spojrzeć na następujące zestawienie:

załadunek w ziarnie miesięcznie	<u>370.000 t. = 620 pociągów = 24.800 wagonów</u>
zaopatrzenie kraju w przetworach mies.	<u>160.000 t. = 270 pociągów = 10.800 wagonów</u>
razem obrót miesięczny	<u>530.000 t. = 890 pociągów = 35.600 wagonów</u>

Sumy tych cyfr zwiększają się w dalszym ciągu przez wykonywanie niezbędnych przerzutów zarówno w ziarnie, jak i przetworach zbożowych, które są konieczne dla wyrównania masy towarowej pomiędzy rejonami produkcyjnymi, konsumcyjnymi, składowania i przetwarzania ziarna.

Podana wyżej analiza obrotu towarowego oraz planowanie gospodarcze w oparciu o ustabilizowaną politykę cen stanowi pierwszy etap opanowania rynku zbożowego przez aparat handlu uspołecznionego.

W przededniu przystąpienia do wykonania planu 6-letniego należy sobie uświadomić, że pierwsze osiągnięcia są tylko częściowym opanowaniem obrotu zbożowego, natomiast istnieje dalszy rząd trudności, które musimy zwalczyć.

Stan produkcji rolnej oraz stopień opanowania obrotu pozwoliły nam na zdobycie całej masy to-

warowej. Obecnie powstają przed nami nowe zagadnienia, które muszą zdecydować o usprawnieniu tego obrotu. Usprawnienie obrotu tak wielkiej masy towarowej winno stworzyć dla gospodarki ogólnokrajowej zawrotne cyfry oszczędności. Np. 2,5 miliona ton rocznego obrotu po usprawnieniu i obniżeniu kosztów obsługi o 50 zł na 100 kg stwarza oszczędność dla budżetu Państwa wynoszącą 1.250 milj. zł.

Aby usprawnić obrót zbożowy należy:

- 1) poprawić i stosować nowe metody pracy,
- 2) podnieść stopień uświadczenia fachowego na odcinku towaroznawstwa i warunków obrotu,
- 3) wpływać na podniesienie jakości zboża towarowego,
- 4) pokonać ostatnie opory elementów kapitalistycznych, które utrudniają obrót zbożowy pomiędzy wsią i miastem,
- 5) zdyscyplinować pracę na wszystkich stopniach uspołecznionego aparatu handlowego przez wprowadzenie współzawodnictwa wykonywanych obowiązków, związanych z realizacją planu państwowego,
- 6) usprawnić czynności techniczne obrotu ziarnem dla zwiększenia wydajności i ułatwienia pracy rąk.

W historycznej chwili zjednoczenia naszych myśli i czynów musimy wszyscy, poczynając od pierwszego do końcowego ogniwa uspołecznionego aparatu handlowego, uświadomić sobie, że postawiony został przed nami obrót zbożem i przetworami, dla wykonania którego winniśmy wnieść cały wkład energii, uświadczenia zawodowego i zapału do pracy.

W. R.

Standaryzacja roślin uprawnych

Nowoczesna uprawa roślin opiera się na zdobyczach nauki i na zastosowaniu odpowiednich metod produkcji rolniczej. Jednym ze sposobów doskonalenia wytworów roślinnych jest standaryzacja ziemiopłodów. Obok struktury zasiewów, rejonizacji upraw, racjonalnej techniki w całym okresie wzrostu i rozwoju rośliny — jest standaryzacja uzupełniającym zabiegiem, który doprowadza wytwory roślinne do wysokiej jakości.

Standaryzacją nazywamy ustawowo lub zwyczajowo ustalone wzorce czyli standardy dla poszczególnych wytworów przemysłowych lub rolniczych. Celem standaryzacji jest udoskonalenie produkcji i obrotu towarowego oraz zabezpieczenie interesów spożywców. Aby ten cel osiągnąć trzeba wyszkolić specjalistów standaryzacyjnych, powołać do życia odpowiednią organizację, zabezpieczyć jej stałe i sprawne funkcjonowanie, wydać wyraźne i jasne przepisy standaryzacyjne itd.

W ten sposób wprowadzona standaryzacja w innych krajach daje olbrzymie korzyści gospodarstwu społecznemu. W miarę doskonalenia produkcji i obrotu towarowego standaryzacja podnosi swoje wymagania, ustalając coraz wyższej jakości wzorce-standardy. Przyczynia się to do systematycznego podciągania życia gospodarczego no wyższy poziom rozwoju.

Na szczególną uwagę zasługuje standaryzacja ziemiopłodów, które odznaczają się wielką różnorodnością i różną wartością użytkową.

Znaczenie gospodarcze standaryzacji ziemiopłodów

Polowa produkcja roślinna dostarcza nam liczne rodzaje, gatunki i odmiany roślin uprawnych, których wartość użytkowa zależy od ich plenności i jakości. Plenność rośliny jest mierzona jej wydajnością z jednostki powierzchni, w kwintalach lub tonach z hektara, — natomiast jakość plonu jest określana na podstawie zbadania właściwości botanicznych i chemicznych produktu. Przy badaniach zwraca się uwagę na te cechy ziemiopłodów, które mają znaczenie praktyczne przy ocenie jakości. W nasionach oznacza się: czystość, zdolność kiełkowania, wielkość nasion,

wykształcenie, wilgotność itd. Na podstawie tych cech możemy sądzić o dobroci produktu.

Ale takie oznaczenia są niewystarczające w tych wypadkach, kiedy chodzi o zawartość w produktach określonych składników chemicznych, jak: cukru w burakach, skrobi w ziemniakach, tłuszczu w nasionach oleistych, włókna w lnie itd. Trzeba oznaczyć wymienione wyżej składniki i podać ich zawartość w badanym produkcie. Dopiero na podstawie otrzymanych wyników można sądzić o skrobiowości ziemniaków, cukrowości buraków, cukrowych, zawartości oleju w nasionach rzepaku, lnu, maku itd. Takie badania jakości ziemiopłodów dostarczają nam dane liczbowe, na podstawie których możemy podzielić produkty na gatunki i ustalić wyższe i niższe wzorce.

W ten sposób każdy gatunek towaru i poszczególne wzorce - standardy będą miały jednolity charakter i ściśle określoną wartość użytkową. Ujednolicony, wystandaryzowany towar ma zupełnie inną wartość gospodarczą niż mieszanina nieokreślonych składników. Zupełnie inaczej ocenimy jęczmień niewyrównany, zanieczyszczony, a inaczej dorodny i czysty. Ponieważ nasze ziemiopłody mają różne właściwości i różne przeznaczenie użytkowe to przy ich ocenie zwraca się uwagę przede wszystkim na te cechy, które mają znaczenie przy dalszym przerobieniu i spożyciu. Z tego względu przy zbożach chlebowych trzeba kłaść nacisk na wartość przemiałową i wypiekową ziarna, przy standaryzacji lnu na wydajność włókna, a przy standaryzacji roślin oleistych na zawartość oleju w surowcu.

Podział produktów roślinnych na klasy i wzorce - standardy oraz określenie jakości każdego standardu ma duże znaczenie gospodarcze dla produkcji rolniczej, dla przemysłu rolnego i spożywczego, dla handlu i dla spożywców. Znaczenie standaryzacji dla rolnictwa polega na tym, że rolnik wie jakie produkty są pożądane na rynku, za jakie produkty otrzyma wyższą cenę, co będzie miało wpływ na doskonalenie produkcji roślinnej.

Rejonizacja uprawy roślin w połączeniu ze standaryzacją stwarza warunki dla wydajnej i wysokowartościowej produkcji. Podnosi się w ten sposób dochód rolnictwa i umożliwia gospodarstwu wiejskiemu dalszy rozwój. Również dla przetwórstwa rolniczego standaryzacja ziemiopłodów ma dodatnie skutki, gdyż zabezpiecza

przemysł przed nabywaniem surowca o nieokreślonej lub niewyrównanej jakości. Handel ziemiołódami ma ułatwioną pracę przy towarze standaryzowanym i nie jest narażony na ryzyko nabycia nieodpowiednich partij towaru. Spożywcza otrzymuje towar określonej jakości i płaci za niego sprawiedliwą cenę. Standaryzacja jest korzystna dla całego życia gospodarczego i z tego względu zasługuje na wprowadzenie w szerokim zakresie. Wartość gospodarczą standaryzacji oceniły dawno narody kulturalne i wprowadziły ją nie tylko u siebie, ale również i w handlu międzynarodowym, dla którego standaryzacja produktów rolniczych ma szczególne znaczenie. Pomimo tak wielkich zalet standaryzacji nie jest ona rozpowszechniona w naszym kraju, co pozbawia nas wszystkich korzyści z niej płynących. Wprowadzenie powszechne standaryzacji nie jest łatwe i wymaga odpowiednich warunków. Biorąc jednak pod uwagę wielkie korzyści standaryzacji ziemiołódów warto zastanowić się: jakim warunkom i zasadom powinna odpowiadać akcja standaryzacyjna w dziedzinie polowej produkcji roślinnej.

Zasady standaryzacji produktów roślinnych.

1. Standardowe odmiany.

Polowa uprawa roślin dostarcza nasion, owoców, łodyg, liści, korzeni, kłębów itp. części rośliny, które następnie są użytkowane w rozmaity sposób. Chcąc otrzymać towar jednolity i określonej jakości należy zwrócić uwagę już podczas wzrostu roślin na doskonalenie produktu. Nie jest wskazane uszlachetnianie dopiero wyprodukowanego surowca. Znacznie słuszniejsze jest prowadzenie uprawy roślin w ten sposób, aby od razu otrzymać produkt pożądanego jakości. Zapewnia nam to dobór odpowiednich odmian i staranna technika uprawy. W innych krajach wprowadzono tak zwane *standardowe odmiany*, zalecane dla poszczególnych okręgów i rejonów. Rozpowszechnienie w uprawie odmiany standardowej doprowadza do ujednoczenia produkcji danego gatunku. Np. wysiew w całym powiecie jednej odmiany żyta, lub jednej odmiany pszenicy doprowadza do wyrównania towaru rynkowego okręgu. Standardowe odmiany mają wielkie znaczenie dla produkcji roślinnej. Ale ustalenie standardowych odmian dla poszczególnych rejonów wymaga długiej i dokładnej akcji doświadczalnej. Biorąc jednak pod uwagę możliwość wprowadzenia zmian w miarę tego, jak otrzymamy

lepsze odmiany można już obecnie wskazać najlepsze istniejące — jako odmiany standardowe. Do odmian standardowych żyta dla całego kraju można ustalić — Włoszanowskie, dla okręgu południowego, wschodniego i północnego — Puławskie Wczesne itd. Za standardowe odmiany pszenicy ozimej dla całego kraju można uznać Dańkowską Graniatkę i Ekę. Również dla innych roślin uprawnych nie byłoby trudne wskazanie odmian standardowych. W ten sposób wdzielibyśmy, co produkują poszczególne powiaty i okręgi. Każdy rejon dostarczałby na rynek tylko określoną odmianę, co ułatwiałoby tworzenie większych partij towaru i jego ujednoczenia. Podstawowa praca w zakresie standaryzacji ziemiołódów jest związana z ustaleniem standardowych odmian roślin uprawnych dla poszczególnych okręgów kraju. Jeżeli ta praca nie będzie wykonana, to nadal towar rynkowy będzie mieszaniną różnych odmian i ujednoczenie nie zostanie osiągnięte, albo będzie wymagało wielu kosztownych zabiegów sortowania i uszlachetniania.

2. Badanie wartości ziemiołódów.

Następnym zagadnieniem przy standaryzacji ziemiołódów powinna być dokładna, naukowa znajomość ich właściwości i wartości użytkowej.

W tym celu powinna być prowadzona stała i systematyczna praca badawcza i kontrolna. Zakłady rolnicze i zakłady przemysłu rolnego mogą się w tej pracy uzupełniać. Rolnicze zakłady badawcze i kontrolne prowadzą badanie wartości surowca, produkowanego przez rolnictwo, a zakłady przemysłu rolnego określają jego wartość techniczną i przemysłową. Takie badania doprowadzą do gruntownego poznania wartości naszych ziemiołódów i pozwolą na wyeliminowanie odmian mało wartościowych i pozostawienie odmian cennych dla gospodarki narodowej. W innych krajach tego rodzaju stałe badania doprowadziły do uporządkowania produkcji i do stworzenia realnych podstaw do wzorowej standaryzacji ziemiołódów. W naszym kraju również rozpoczęto przed wojną prace, zmierzające do określenia wartości naszych zbóż, lnu, konopi, roślin oleistych itd. Obecnie wskazane jest podjęcie tych prac na nowo celem stworzenia podstawy dla standaryzacji produktów roślinnych, wytwarzanych w dzisiejszych warunkach gospodarczych. Materiały przedwojenne mogą dać w tym kierunku pewne wskazówki, ale nie mogą

zastąpić wyników oceny ziemiopłodów wytwarzanych obecnie w zmienionych granicach Polski i zmienionymi sposobami.

3. *Mierniki realne standardów.*

Ustalenie standardów dla poszczególnych ziemiopłodów nie może opierać się na zbyt wygórowanych wymaganiach, niedostosowanych do istotnej produkcji kraju. Przenoszenie obcych standardów jest z tego względu ryzykowne, jeżeli nie mamy dostatecznego materiału badawczego, charakteryzującego wartość wytworów krajowych. W pierwszej fazie standaryzacji należy dążyć do ujednoczenia towaru nawet na niższym poziomie, odpowiadającym możliwościom produkcyjnym rolnictwa, a następnie w miarę doskonalenia produkcji — podnosić wymagania przez ogłaszanie każdego roku nowych standardów. Chcąc uniknąć błędów w pracach standaryzacyjnych trzeba przeprowadzać systematyczną ocenę wytworów roślinnych po każdym sezonie wegetacyjnym. Wpływ warunków zewnętrznych, przebiegu pogody, nawożenia, uprawy mechanicznej itd. jest tak znaczny na wartość plonów, że co roku mamy inną jakość produktów. Cukrownictwo zna doskonale ten fakt, że procent cukru w burakach waha się w granicach dosyć szerokich w zależności od przebiegu pogody, czasu siewu, czasu sprzętu itd.

4. *Ilość standardów.*

Polowa produkcja rolnicza w poszczególnych rejonach kraju, na różnych typach gleb i przy zastosowaniu różnej techniki upraw daje nam ziemiopłody różnej jakości. W najbardziej wyrównanej produkcji otrzymuje się lepsze i gorsze wytwory. Z tego względu należy ustalać kilka standardów dla poszczególnych gatunków towaru roślinnego. Zróznicowanie takie umożliwi sprawiedliwą ocenę i doprowadzi do starannego sortowania towaru. Zbyt obszerne standardy nie dają w dobrych wyników w obrocie towarowym.

5. *Standardy krajowe i standardy międzynarodowe* powinny mieć wspólne wskaźniki jakości towaru. Szczególniej odnosi się to do tych ziemiopłodów, które są od nas wywożone zagranicę. Na rynkach międzynarodowych istnieją ustalone zwyczaje handlowe i określone normy standaryzacyjne dla poszczególnych towarów. Chcąc wyjść z naszymi ziemiopłodami na rynki zagra-

niczne musimy podciągnąć je do norm standaryzacyjnych międzynarodowych, co odbije się dodatnio na cenę uzyskiwanej za towar. W okresie przedwojennym wywożone zagranicę ziemiopłody niestandaryzowane uzyskiwały bardzo niską cenę, a marka polskiego towaru była na ogół szacowana niekorzystnie. Należy obecnie zmienić ten stan i eksportować tylko towar wystandaryzowany, odpowiadający normom międzynarodowym.

6. *Ceny ziemiopłodów wystandaryzowanych* muszą uzyskiwać wyższy poziom niż ceny towaru zbiórkowego. Jest to niezbędny warunek udania się całej akcji standaryzacyjnej. Na naszych rynkach prowincjonalnych ceny ziemiopłodów różnej jakości różnią się między sobą tak mało, że często nie opłaca się zabieg sortowania i doskonalenia towaru. Konieczne są w tym wypadku sztywne ceny dla poszczególnych standardów. W unormowanym handlu spółdzielczym i państwowym będzie można przy pomocy polityki cen wpływać bardzo wydatnie na standaryzację produktów rolniczych.

7. *Organizacja standaryzacji ziemiopłodów* znajduje się w innych krajach w rękach specjalnego aparatu, powołanego do wykonywania nadzoru nad obrotem towarowym. W naszym kraju został powołany przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu — inspektorat standaryzacyjny, a przy giełdach zbożowo-towarowych Komisje standaryzacyjne dla poszczególnych grup roślin. Komisje te ustalają standardy każdego roku dla ważniejszych ziemiopłodów. W komisjach standaryzacyjnych biorą udział przedstawiciele producentów, przetwórstwa, handlu i nauki oraz stacji kontrolnych. Na podstawie przedstawionych przez zainteresowane strony dezyteratów ustala komisja uzgodnione normy standaryzacyjne na okres gospodarczy. Udoskonalenie tej organizacji byłoby wskazane przez rozbudowę akcji kontrolnej, wykonywanej przez laboratoria analityczne giełd zbożowo-towarowych, stacje oceny nasion i stacje chemiczno-rolnicze oraz przez rolnicze zakłady badawcze wyższych uczelni i Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego.

8. *Szkolenie pracowników standaryzacyjnych.* Wprowadzenie w życie standaryzacji ziemiopłodów będzie wymagało odpowiednich fachow-

ców, których wyszkoleniem powinny się zająć nasze uczelnie rolnicze i zainteresowane placówki obrotu towarowego i przetwórstwa. Przygotowanie odpowiednich specjalistów standaryzacyjnych dla poszczególnych grup roślin lub nawet pojedynczych gatunków wymagać będzie zorganizowania studiów w tym zakresie na poziomie akademickim oraz kursów dla funkcjonariuszy technicznych. Systematyczne szkolenie i doszkalanie pracowników standaryzacyjnych podniesie poziom ich wiedzy w tej dziedzinie i doprowadzi do oparcia całej pracy standaryzacyjnej na podstawach naukowych, co odbije się korzystnie nie tylko na interesach rolnictwa, ale również całego życia gospodarczego.

Zakończenie i wnioski. Przedstawiłem zagadnienie standaryzacji ziemioplodów, podkreślając niektóre punkty ważne dla postawienia całej sprawy na racjonalnych podstawach organizacyjnych i ustawowych. Nie wdając się w szczegóły, których jest bardzo dużo w omawianym zagadnieniu, możemy wyciągnąć następujące wnioski ogólne:

1. — standaryzacja roślin uprawnych jest ważna dla rolnictwa i zasługuje na jego poparcie,
2. — Wprowadzenie powszechnej standaryzacji ziemioplodów wymaga gruntownego przygotowania fachowego i organizacyjnego w oparciu o badania naukowe, rolnicze i techniczne towaroznawcze.

Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej w obrocie zbożowym

Omawiając sytuację rynku zbożowego należy stwierdzić, że przed wojną udział spółdzielczości w obrocie zbożowym był stosunkowo niewielki. Znaczniejsze obroty zbożem wykazywały tylko poznańskie „Rolniki”.

Obrót zbożem był domeną działalności sektora kapitalistycznego, który spekulując wyzyskiwał szerokie rzesze chłopów.

Rząd Demokracji Ludowej przeprowadzając wielkie reformy polityczne i gospodarcze, wyeliminował z rynku zbożowego wszelkiego rodzaju spekulantów — żerujących wciąż jeszcze na producencie rolnym i ludności pracującej miast.

W ten sposób zdemoralizowana część sektora prywatnego, została zastąpiona uspołecznionym aparatem państwowym i spółdzielczym.

Wadliwa struktura spółdzielczości, braki organizacyjne i niewłaściwa polityka władz Związku Gospodarczego „Społem”, — specjalnie na odcinku rolniczym — spowodowała, że do roku 1947 spółdzielczość w obrocie zbożowym nie uzyskiwała zadawalających wyników. Ze sprawozdania Zw. Gosp. „Społem” wynika, że w r. gospodarczym 46/47 w obrocie wolnorynkowym spółdzielczość zakupiła 86.889 ton zbóż, wartości przeszło 1.500 milionów zł. Biorąc pod uwa-

gę nawet duże trudności rynkowe w tym czasie, ilość ta jest stanowczo za mała, w stosunku do zadań, — jakie postawiono spółdzielczości na tym odcinku. W tym bowiem okresie na 540 spółdzielni rolniczo-handlowych, skupem zboża zajmowało się tylko 450. Sieć ta była niewystarczająca, przez co rolnik był narażony na dowóz zboża do punktu skupu często ponad 20 km, tracąc niepotrzebnie czas i narażając się na duże koszty. Tego rodzaju sytuacje wyzyskiwali miejscowi spekulanci, którzy docierając bezpośrednio do rolnika skupywali zboże po niższych cenach, sprzedając jednocześnie produkty zbożowe w obrocie nielegalnym po bardzo wysokich cenach.

Ostatnio przeprowadzona reorganizacja spółdzielczości, stworzyła szeroką sieć Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, na której oparty został skup zboża od rolnika. Rozbudowa sieci gminnych Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, pozwoliła na intensywną akcję zwalczania spekulacji, co spowodowało przesunięcie obrotów nielegalnych sektora kapitalistycznego na obroty legalne sektora uspołecznionego.

Obecnie mamy czynnych w skupie zboża 1500 Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, które two-

rzą szeroką sieć na terenie całego kraju. W rozbiciu na poszczególne województwa sieć układa się następująco:

województwo	Białostockie	57	spółdzielni
„	Bydgoskie	166	„
„	Gdańskie	34	„
„	Kieleckie	76	„
„	Krakowskie	69	„
„	Lubelskie	45	„
„	Łódzkie	161	„
„	Olsztyńskie	39	„
„	Poznańskie	320	„
„	Rzeszowskie	97	„
„	Śląskie	74	„
„	Szczecińskie	130	„
„	Warszawskie	132	„
„	Wrocławskie	100	„

W ostatnim czasie zostało włączonych do skupu zboża dalszych 30 gminnych Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej. Sieć tę uzupełniają placówki skupu P.C.H., P.Z.Z. i nieliczne placówki prywatne.

Tak rozbudowana i przybliżona do rolnika sieć skupu, daje mu olbrzymie korzyści w postaci oszczędności czasu i środków na koszty dowozu. Pozwala również na sprzedaż zboża w każdym dniu nie krępując go targami.

Obserwujemy równocześnie stały rozwój Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej powstały dzięki odpowiednim warunkom ekonomicznym w wyniku przeprowadzonej reorganizacji spółdzielczości.

Dla lepszego zobrazowania tego wzrostu przytoczę parę cyfr wskazujących udział spółdzielczości w skupie czterech zasadniczych zbóż — w pierwszych czterech miesiącach bieżącego roku gospodarczego:

w sierpniu	60,5%
we wrześniu	74 %
w październiku	76,7%
w listopadzie	77 %

Podczas, gdy na odcinku sektora prywatnego obserwujemy odwrotny proces, a wygląda to jak następuje:

w sierpniu	17 %
we wrześniu	7 %
w październiku	4,7%
w listopadzie	4,5%

Z powyższych cyfr wynika, że stopień aktywności spółdzielni Samopomocy Chłopskiej stale wzrasta, eliminując skutecznie z obrotu zbożem sektor prywatny. W tych czterech miesiącach br. Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej skupiły w przybliżeniu 714.000 ton żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa — wartości około 18 miliardów zł, przyjmując równocześnie 453.000 ton zboża z tytułu podatku gruntowego. Czyli w tym krótkim stosunkowo czasie, Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej odebrały bezpośrednio od rolnika 1.167 tys. ton, tj. 77.800 wagonów.

Przytoczone cyfry są doskonałym potwierdzeniem słuszności koncepcji, reorganizacji spółdzielczości i rozbudowy gminnych Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, — która jeszcze niedawno tak namiętnie była zwalczana przez niektórych spółdzielców.

Niezależnie od skupu zboża Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej wykonują cały szereg innych czynności w obrocie. I tak wiele spółdzielni zajmuje się czyszczeniem i dostawą jęczmienia na sól browarniany, inne natomiast dostawami zboża na eksport prowadzony przez P.Z.Z.

Również w województwach — krakowskim i rzeszowskim, zapoczątkowana została dystrybucja przetworów zbożowych przez Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej. Na tym terenie gminne Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej zaopatrują w przetwory zbożowe biedną ludność rolniczą podkarpacia, która nie posiada dostatecznych zapasów na wyżywienie. Niewątpliwie bardzo poważnym zadaniem jest częściowa współpraca Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej w magazynowaniu Państwowej Rezerwy Zbożowej.

Reasumując należy stwierdzić, że Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej jako nowy unpołeczniiony aparat obrotu zdały dobrze egzamin. Oczywiście mimo tych dużych osiągnięć są jeszcze pewne braki. Jednym z nich to słabe przygotowanie fachowe sił ludzkich, oraz duże braki na odcinku magazynów i urządzeń technicznych — co jest zasadniczą przeszkodą w uruchomieniu bardziej precyzyjnego obrotu zbożem o specjalnym przeznaczeniu.

Trudności te muszą być szybko przezwyciężone w celu poszerzenia tego odcinka obrotu, na który czeka szybko rozbudowujący się przemysł spożywczy oraz duże możliwości eksportowe.

Stanisław Gucwa

Mieszanki paszowe

Wnikliwa analiza życia gospodarczego Polski Ludowej podana przez Ministra Przemysłu i Handlu podczas obrad Kongresu Zjednoczonego wykazała z jednej strony poważny dorobek osiągnięty w produkcji rolniczej w przeciągu trzech lat powojennych, ale jednocześnie uwydatniła i braki jej, zwłaszcza w zakresie produkcji zwierzęcej, której niski stan jest powodem deficytu tłuszczowego, częściowo mlecznego i okresowych niedociągnięć w zaopatrzeniu ludności w mięso.

W walce o pełne zaspokojenie tych potrzeb ludności, musi rolnik tempo produkcji zwierzęcej znacznie podnieść. Ażeby to uzyskać odcinek żywienia inwentarza winien być dokładnie analizowany.

W dzisiejszym artykule chcemy omówić jeden fragment z żywienia krów, których pogłowie zmniejszone przez wojnę — przy niezawsze racjonalnym żywieniu ich nie może pokryć potrzeb ludności w tak ważne artykuły jak mleko i masło.

Ilość pasz treściwych — otrąb i makuchów — jaką dysponujemy obecnie, nie jest w stanie zaspokoić potrzeb białkowych ca 3.000.000 krów, którymi dysponuje rolnictwo, zwłaszcza jeżeli produkcję mleka od tej ilości chcielibyśmy podnieść na pożądaną poziom, do którego nam dość daleko. Moment ten — deficytu białkowego — wystąpi wyraźnie w okresie zimowego żywienia, w którym zadawane pasze soczyste mało-białkowe wymagają stosowania większych dawek paszy treściwej dla wyrównania potrzeb białka — o ile wykorzystanie pożywienia ma być pełne i wyrażające się w wysokiej produkcji mleka.

Z powyższych względów w walce o wyższą mleczość naszych obór, w walce której wynik dodatni będzie świadectwem prężności naszego rolnictwa i zrozumienia przez niego ważności zadań mu postawionych, należy wszcząć w terenie akcję wprowadzenia do żywienia krów także innych pasz treściwych, ułatwiających rozwiązanie problemu zaopatrzenia w białko obór, na platformie rodzimej produkcji pasz. Taką paszą jest — między innymi — owies, który ma przy tym tą zaletę, że dysponujemy nim w dostatecznej ilości.

Orientujemy się dobrze, że rolnik przy żywieniu krów idzie najchętniej utartym śladem żywienia ich — jeżeli chodzi o pasze treściwe — otrębami pszennymi i makuchami. Jednak nie wolno

mu stać bezradnym, gdy podaż tych pasz jest niewystarczająca. Środki zaradcze musi znaleźć!

Realność propozycji naszej uwzględnienia w żywieniu krów owsa, opieramy na twierdzeniu spotykanym w podręcznikach żywienia, tak autorów obcych, jak i polskich — że owies jest nie tylko pierwszorzędną paszą dla koni i młodzieży, *ale daje także dobre wyniki w żywieniu krów dojnych*. Potwierdzenie powyższego stanowiska można znaleźć w opinii instruktorów-hodowców i rolników praktyków, którzy zastosowali owies w żywieniu mlecznych krów.

Powodami dla których w Polsce przed wrześniem 1939 nie znalazł owies dużego zastosowania w normach przy produkcji mleka, były:

- 1) nieopłacalność żywienia owsem wskutek przeważnie wysokiej jego ceny w stosunku do cen otrąb i mleka,
- 2) nieznamość u gros rolników wartości owsa, jako paszy mlekopędnej.

Jednak już wtedy były w Polsce gospodarstwa, które w okresach wysokich cen otrąb pszenicznych, a niskich cen owsa, wprowadziły go do żywienia krów, utrzymując wysoką mleczość obór i polepszając nawet ich zdrowotność. Owies bowiem — przez krowy chętnie jedzony — działa dietetycznie i pobudzająco na sprawność przewodu pokarmowego.

W Szwecji, w kraju w którym poziom hodowli i użytkowości bydła przewyższa przeciętny jej poziom w krajach środkowo-europejskich, do mieszanek pasz treściwych dla krów, jako reguła, wchodzi owies gnieciony. To samo ma miejsce w Finlandii.

Wadą owsa w warunkach obecnych u nas — odnośnie żywienia nim krów — jak określił jeden z czołowych przedstawicieli naszych organizacji hodowlanych, jest: „...że w produkcji mleka drożej kalkuluje się”. Drożej — ale nie drogo!

W warunkach dotychczasowych w Polsce, rolnik mając tanie otręby pszenne nie potrzebował karmić krów owsem, do którego to żywienia nikt go poza tym nie zachęcał.

Obecnie, gdy należy dążyć do podniesienia mleczości — co może natrafić na pewne trudności przy zastosowaniu w żywieniu krów tylko dotychczas stosowanych pasz treściwych t. j. otrąb i makuchów, zagadnienie karmienia krów owsem nabiera specyficznego znaczenia i wada jego w/w nie jest czynnikiem hamującym jego skarmianie.

Owies należy dawać krowom tylko gnieciony. Nie powinien on być poza tym wyłączną paszą treściwą, jeżeli chce się go racjonalnie wyzyskać, ale winien wchodzić w skład mieszanki, w której są pasze o wysokiej zawartości białka. Im te pasze są wyżej białkowe, tym będzie lepsze wykorzystanie owsa.

Dla przykładu podajemy skład mieszanek stosowany w Szwecji (wg. Nils Hansson'a):

- 1) 2 kg śruty owsianej
1 kg otrąb pszennych
0,5 kg makuchu z orzecha ziemnego
0,3 kg makuchu rzepakowego

1 kg mieszanki zawiera 140 g białka strawnego 0,91 jednostki karmowej przeciętnie na 1 kg mieszanki.

- 2) 1 kg śruty owsianej
1 kg otrąb pszennych
0,8 kg makuchu z orzecha ziemnego
0,7 kg mączki sojowej
0,5 kg mączki kokosowej.

1 kg mieszanki zawiera 220 g białka strawnego, 1,01 jednostki karmowej przeciętnie na 1 kg mieszanki.

Mieszanki powyższe nie mogą znaleźć u nas chwilowo zastosowania z powodu braku makuchu z orzecha ziemnego oraz mączki sojowej.

Podobną jednak do mieszanki Nr 1 będzie mieszanka poniższa, która może być zastosowana u nas, gdyż rozporządzamy wszystkimi paszami w skład jej wchodzącymi:

- 1 kg śruty owsianej
1 kg otrąb pszennych

0,5 kg makuchu rzepakowego
0,5 kg makuchu lnianego
1 kg mieszanki zawiera 137 g białka strawnego
0,9 jednostki karmowej przeciętnie na 1 kg mieszanki.

Rozpatrując kalkulację żywienia krów dojnych owsem, stwierdzić należy, że kalkulacja ta wypada nieco mniej korzystnie, jak przy żywieniu otrębami pszennymi, w których 1 g białka kosztuje 15 zł, gdy przy owsie 1 g białka kosztuje rolnika 25.— zł.

Biorąc jednak pod uwagę wartość mleka z 1 kg owsa, opłacalność żywienia krów owsem będzie wyraźna.

Wysuwając zagadnienie zastąpienia w żywieniu krów części otrąb owsem, nie pomniejszamy specyficznej wartości otrąb pszennych, które powinny wchodzić możliwie w skład każdej mieszanki treściwej dla krów, ale chcemy jedynie zwrócić uwagę na jeden ze środków w obecnej sytuacji wytworzonej na odcinku pasz, który do pomoże dźwignąć produkcję mleka na właściwy poziom.

W następnym numerach „Wiadomości Giełdowych“ omówić wypadnie zagadnienie mieszanek pastewnych w żywieniu krów.

Mieszanki pastewne, których produkcja wchodzi w okres stopniowego jej realizowania powinny jeszcze bardziej ułatwić walkę o podniesienie mleczności naszych obór.

S. Kwasieborški

Regulamin opłat za czynności władz i organów giełd zbożowo-towarowych

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 24., poz. 163/1935) oraz na zasadzie Statutu Giełdy ustanawia się co następuje:

Przepisy ogólne

Giełda Zbożowo-Towarowa pobiera za czynności swoich Władz i Organów następujące opłaty:

- a) wpisowe,
- b) składki członkowskie,
- c) opłaty od uczestników, pełnomocników i osób wprowadzonych,

- d) kurtaż giełdowy,
- e) opłaty za pobieranie prób,
- f) opłaty za ekspertyzy,
- g) opłaty przed Sądem Rozjemczym,
- h) opłaty za prenumeratę ceduły giełdowej,
- i) opłaty z tytułu przeprowadzonych przetargów przez maklerów przysięgłych,
- j) opłaty za urzędowe stwierdzenie ceny.

Przepisy szczegółowe Wpisowe

§ 3.

- 1) Kandydat na członka Giełdy obowiązany jest uiścić, jednocześnie ze złożeniem

wniosku na członka, wpisowe, które wynosi:

- a) Przedsiębiorstwa, posiadające koncesje o zasięgu ogólnokrajowym oraz młyny o zdolności przemiałowej powyżej 50 ton 10.000 zł
 - b) Przedsiębiorstwa posiadające koncesje o zasięgu wojewódzkim oraz młyny o zdolności przemiałowej od 15 do 50 ton 8.000 zł.
 - c) Przedsiębiorstwa posiadające koncesje o zasięgu powiatowym względnie rejonowym, młyny o zdolności przemiałowej do 15 ton, oraz instytucje państwowe, samorządowe i publiczne nie handlowe lecz dokonujące obrotów giełdowych 5.000 zł.
 - d) Gminne przedsiębiorstwa spółdzielcze, prywatne gospodarstwa rolne, oraz instytucje państwowe, samorządowe i publiczne nie dokonujące obrotów giełdowych 3.000 zł.
- 2) Dla Polskich Zakładów Zbożowych wpisowe wynosi 50% określonych stawek. Instytucjom państwowo-spółdzielczym i spółdzielczym współpracującym z P. Z. Z. na każdym szczeblu organizacyjnym mogą być również przyznawane 50% ulgi od wpisowego wyżej określonego.
- Dla słabszych ekonomicznie spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ Rada Giełdowa winna obniżać wpisowe do 500 zł. z prawem ew. umorzenia. Ulga powyższa nie dotyczy gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska“, przekształconych z rejonowych spółdzielni rolniczo-handlowych. Podstawą do uchwalenia ulgi winna być opinia Powiatowego Związku Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

Składki członkowskie

§ 3.

- 1) Miesięczna składka członkowska wynosi:
 - a) Przedsiębiorstwa posiadające koncesje o zasięgu o-

- gólnokrajowym oraz młyny o zdolności przemiałowej powyżej 50 ton 2.000 zł.
 - b) Przedsiębiorstwa posiadające koncesje o zasięgu wojewódzkim oraz młyny o zdolności przemiałowej od 15 do 50 ton 1.500 zł.
 - c) Przedsiębiorstwa posiadające koncesje o zasięgu powiatowym, względnie rejonowym, młyny o zdolności przemiałowej do 15 ton oraz instytucje państwowe, samorządowe i publiczne nie handlowe lecz dokonujące obrotów giełdowych 1.000 zł.
 - d) Gminne przedsiębiorstwa spółdzielcze, prywatne gospodarstwa rolne, oraz instytucje państwowe, samorządowe i publiczne nie dokonujące obrotów giełdowych 500 zł.
- 2) Dla Polskich Zakładów Zbożowych składki członkowskie wynoszą 50% określonych stawek.
- Instytucjom państwowo-spółdzielczym i spółdzielczym współpracującym z P.Z.Z. na każdym szczeblu organizacyjnym mogą być również przyznawane 50% ulgi od składek członkowskich wyżej określonych. Dla słabszych ekonomicznie gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ Rada Giełdowa winna obniżać składki członkowskie do 100 zł. miesięcznie.
- Ulga powyższa nie dotyczy gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ przekształconych z rejonowych spółdzielni rolniczo-handlowych. Podstawą do uchwalenia ulgi winna być opinia Powiatowego Związku Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.
- 3) Kandydat na członka Giełdy obowiązany jest zgodnie z paragrafem 3 Regulaminu Przyjmowania Członków i Uczestników uiścić składkę członkowską za okres półroczny z góry, jednocześnie ze złożeniem wniosku o przyjęcie na członka.
 - 4) W razie odmowy przyjęcia członka wniesione opłaty podlegają zwrotowi po potrąceniu opłat manipulacyjnych w kwocie zł. 500.—.

- 5) Składki członkowskie płatne są z góry za okres każdego kwartału kalendarzowego, najpóźniej do 15-go pierwszego miesiąca kwartału.
- 6) Nieopłacenie składek w terminie może pociągnąć za sobą skutki prawne, przewidziane w paragrafie 12 pkt. 2 statutu Giełdy.

§ 4.

Członek jednej Giełdy może być członkiem względnie uczestnikiem innej Giełdy krajowej, przy czym wpisowe i składki członkowskie obniża się w tym wypadku o 50%.

§ 5.

1. Osoby fizyczne lub prawne, przyjęte na członka Giełdy po wniesieniu należnych opłat członkowskich, otrzymują z Biura Giełdy kartę giełdową, która upoważnia do wstępu na salę giełdową i do zawierania transakcji giełdowych. Karty giełdowe opłatom nie podlegają. Niesprolongowane w odpowiednim terminie karty giełdowe tracą moc prawną.
2. Punkt I-szy ma również zastosowanie i do pełnomocników działających na rzecz i w imieniu firm, będących członkami Giełdy.

Opłaty od uczestników

§ 6.

1. Opłat z tytułu wpisowego od uczestników nie pobiera się.
2. Uczestnicy opłacają jednorazową kartę uczestnictwa w transakcji przy czym uczestnik sprzedający opłaca zł. 50—, a uczestnik kupujący opłaca zł. 25.—.

Kurtaż giełdowy

§ 7.

1. Za stwierdzenie zawarcia transakcji giełdowych przez wystawienia karty umowy, Giełda pobiera od obiektu notowanej transakcji:
 - a) zawartej między dwoma członkami, wzgl. członkiem i uczestnikiem 1,5⁰/₀₀
 - b) zawartej między dwoma uczestnikami 2⁰/₀₀

2. Polskie Zakłady Zbożowe wplacają na rzecz Giełdy od obiektu notowanej transakcji 0,7⁰/₀₀
3. Najniższy kurtaż wynosi minimum 100 zł.

Opłaty za pobieranie prób

§ 8.

1. Za czynności związane z pobieraniem prób, stosownie do Regulaminu pobierania prób, Giełda względnie zaprzysiężony próbobiorca pobiera następujące opłaty:
 - a) od jednego wagonu wzgl. partii do 20 ton przy jednej czynności 500 zł.
 - b) przy partii od 2 do 3-ch wagonów, wzgl. ponad 20 do 60 ton na tej samej stacji kolejowej opłaty powyższe obniża się o 25% od każdego wagonu, wzgl. od każdych 20 ton,
 - c) przy partii ponad 3 wagony, wzgl. ponad 60 ton opłaty podane w pkt. a) obniża się o 50%.

Opłaty powyższe są stosowane do partii towarów luzem.

2. Przy workowanych partiach towaru nie stosuje się wyżej podanych zniżek.
- 3.) Gdy próbobranie odbywa się poza siedzibą Giełdy wzgl. siedzibą próbobiorcy należą się nadto diety:
 - a) za całą dobę 1.000 zł.
 - b) za rozpoczęte pół doby 500 zł.
4. O ile zleceniodawca nie jest członkiem Giełdy, opłaty podwyższa się o 50%.
5. Zleceniodawca zwraca Giełdzie wzgl. zaprzysiężonemu próbobiorcy diety oraz poniesione koszty podróży, wzgl. dostarcza środków lokomocji.

Opłaty za ekspertyzy

§ 9.

1. Za jedno orzeczenie Komisji Rzecznawców wydane dla członka Giełdy przy wagonie, wzgl. partiach do 50 ton, pobiera się opłatę w wysokości 1.000 zł.

- 3) W przypadku powołania trzeciego rzeczoznawcy (paragraf 11 Regulaminu Komisji Rzecznawców) opłaty podwyższa się o zł. 250.—.
4. Przy partiach ponad 50 ton pobiera się opłatę o 50% wyższą.
5. O ile wnioskodawca nie jest członkiem Giełdy opłata podwyższa się o 50%
6. Jeżeli arbitraż odbywa się poza lokalem Giełdy, stawki podwyższa się o 50% plus koszty dojazdu, które pokrywa zleceniodawca.

Opłaty przed Sądem Rozjemczym

§ 10.

Wysokość opłat w postępowaniu prze Sądem Rozjemczym określa regulamin Sądu Rozjemczego, wydany na podstawie paragrafu 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28.XII.24 r. o organizacji Giełd.

Opłaty za prenumeratę ceduły urzędowej

§ 11.

1. Opłata za prenumeratę ceduły urzędowej wynosi miesięcznie:
 - a) dla członków Giełdy oraz stałych uczestników do 100 zł.
 - b) dla nieczłonków do 200 zł.
2. Koszt jednego egzemplarza ceduły wynosi:
 - a) dla członków do 20 zł.
 - b) dla nieczłonków do 40 zł.

Opłaty z tytułu przeprowadzonych przetargów przez maklerów przysięgłych na giełdach Zbożowo - Towarowych

§ 12.

1. Za publiczny zakup, względnie sprzedaż towaru na Giełdzie przez maklera przysięgłego na -rk zleceniodawcy, opłata dla Giełdy wynosi od jednego wagonu 10—15—20 ton, względnie partii mniejszej:

- a) jeżeli przetarg dochodzi do skutku 500 zł,
- b) jeżeli przybicie otrzymuje zleceniodawca 300 zł,
- c) jeżeli zleceniodawca cofnie wniosek przed rozpoczęciem licytacji 200 zł.

2. Opłata dla nieczłonków podwyższa się o 50%.
3. Przy zakupie — sprzedaży przymusowej (ochronnej) na r-k osoby trzeciej, opłata na rzecz Giełdy zarówno od członków, jak i nieczłonków wynosi ½% od wartości obiektu .
4. Koszta związane bezpośrednio z przetargiem, pokrywa zleceniodawca.
5. W przypadku wycofania wniosku, zleceniodawca opłaca 1% od wartości obiektu, przy czym zobowiązany jest również do pokrycia kosztów, związanych z przetargiem.

Opłata za urzędowe stwierdzenie ceny

§ 13.

1. Za każde urzędowe stwierdzenie ceny dnia Giełda pobiera od zleceniodawcy opłatę w wysokości zł. 500.—
2. Dla nieczłonków podwyższa się opłatę o 50%.
3. O ile cena dnia ujęta jest w cedule giełdowej, Giełda pobiera opłatę zł. 100.— za pojedynczy, uwierzytelniony numer ceduły.

§ 14.

Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia.

Na zasadzie paragrafu 91 Statutu Giełd Zbożowo-Towarowych zatwierdzam powyższy regulamin opłat za czynności władz i organów giełd zbożowo-towarowych.

Minister Przemysłu i Handlu
wz (—) inż. Olewiński

Warszawa, dnia 28.X.4.8 r.

Poznajmy ustawodawstwo giełdowe

Pierwsze 3 numery „Wiadomości giełdowych“ zpoznały czytelników z szeregiem zagadnień wiążących się z zadaniami i wypływającymi z działalności giełd zbożowo-towarowych.

Pogłębiając rolę instrukcyjną czasopisma Giełda Urzędująca zapoczątkowała w niniejszym numerze dział „Poznajmy ustawodawstwo giełdowe“, którego zadaniem jest zapoznanie czytelników z prawodawstwem giełdowym. Korzystanie bowiem z wszelkich usług świadczonych przez instytucje giełd, wykorzystywanie uprawnień członków, jak i należyte wypełnienie obowiązków członka i uczestnika giełdy, jest uwarunkowane dokładną znajomością przepisów prawnych.

Zaingurowany dział rozpoczynamy tematem:

CZŁONKOWIE I UCZESTNICY GIEŁDY

Przepisy normujące istotę prawa i obowiązki członków i uczestników giełdy zawarte są w:

1) rozporządzeniu Prezydenta R.P. z dnia 28.12.1924 r. o organizacji giełd w brzmieniu ustawy z dnia 18.3.1935 r. (Dz. U. R. P. z roku 1935, Nr 24, poz. 163),

2) rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 16.3.1926 r. o warunkach należenia do giełd towarowych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 179),

3) statucie giełdy,

4) regulaminie przyjmowania członków i uczestników giełdy.

W myśl powyższych przepisów członkami i uczestnikami giełdy mogą być:

- a) osoby fizyczne i prawne zajmujące się zawodowo produkcją, obiegiem lub przerabianiem artykułów dopuszczanych do obrotu na giełdzie (lista towarów dopuszczonych do obrotu giełdowego podana została w nr 1), czynnościami ubezpieczenia, przewozu, ekspedycji i przechowywania tych artykułów, udzielaniem zaliczek oraz innymi czynnościami natury handlowej, związanymi z obrotem powyższymi towarami,
- b) organizacje, instytucje oraz ich oddziały branżowe i terenowe;
- c) instytucje publiczne za zgodą Ministra, któremu podlegają:
co do których nie mają zastosowania

przepisy §§ 10 i 12 cytowanego powyżej rozporządzenia o organizacji giełd.

§ 10 w-w rozporządzenia wyklucza możliwość nabycia praw członkowskich oraz zastępowania członka na giełdzie przez:

1) osoby skazane prawomocnym wyrokiem sądowym, jeżeli łącznie z karą zasadniczą została przez sąd orzeczona kara dodatkowa utraty praw publicznych na okres czasu orzeczonej utraty praw,

2) osoby skazane prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwa popełnione z chęci zysku,

3) niewypłacalnych na czas trwania postępowania upadłościowego, a po jego ukończeniu uznanych za winnych bankructwa przez okres 3 lat po odbyciu kary,

4) wykluczonych z którejkolwiek giełdy przez radę giełdową za niewykonanie wyroku Sądu Rozjemczego lub ugody zawartej przed takim sądem,

5) wykluczonych w drodze orzeczenia komisji dyscyplinarnej giełdy przez okres 3 lat od dnia wykluczenia.

Poza tym nie mogą wykonywać swych praw członka giełdy osobiście oraz nie mogą zastępować członka na giełdzie zgodnie z § 11 rozporządzenia o organizacji giełd:

1) duchowni

2) niewłasnowolni

3) czynni wojskowi, sędziowie zawodowi, urzędnicy państwowi i samorządowi oraz funkcjonariusze zakładów i przedsiębiorstw państwowych i samorządowych, z wyjątkiem wypadków, gdy zastępują na giełdzie tego rodzaju zakłady i przedsiębiorstwa, władze lub urzędy państwowe.

§ 12 ust. 2 wprowadza dla uczestników poza §§ 10 i 11 obostrzenia przez uzupełnienie, iż uczestnikami giełdy nie mogą być osoby pozbawione prawa uczęszczania na giełdę przez czas na jaki ich prawa tego pozbawiono.

Uczestnicy giełdy korzystają z wszelkich praw członków za wyjątkiem prawa brania udziału w walnych zgromadzeniach członków giełdy oraz czynnego i biernego prawa wyboru do władz i organów giełdy.

Uczestników obowiązują również te same przepisy, co i członków giełdy.

Po zapoznaniu się z wymaganiami stawianymi członkom i uczestnikom giełdy możemy stwierdzić, iż intencją prawa jest niedopuszczenie do udziału na giełdzie poza osobami, które z tytułu

swego zawodu względnie stanowiska są pozbawione prawa nabycia członkostwa giełdy, osób co do których istnieją jakiegokolwiek zarzuty odnośnie ich etyki kupieckiej.

Intencje te wypływają z podstawowego założenia, iż giełdy są organem usprawniającym obrót towarowy, a tym samym nie mogą tolerować osób, które w jakikolwiek bądź sposób oddziaływały destrukcyjnie na normalizację obrotu ziemioпользо-

Na straży przepisów stoi Rada Giełdowa, która wyłącznie decyduje o przyjęciu na członka giełdy, przy czym w wypadku nieprzyjęcia Rada Giełdowa jest zwolniona od obowiązku podawania przyczyn odmownej decyzji.

Starający się o członkostwo winien złożyć w biurze giełdy wniosek na formularzu ustalonym przez radę giełdową oraz kwestionariusz z dokładnymi odpowiedziami na zawarte w nim pytania.

Do wniosku i kwestionariusza muszą być dołączone:

1) uwierzytelniony odpis z rejestru handlowego i spółdzielczego, względnie wypis z rejestru stowarzyszeń i związków oraz inne dokumenty dające podstawę prawną osobom do reprezentowania na giełdzie daną instytucję, czy też przedsiębiorstwo,

2) przy spółkach — odpis statutu względnie umowy spółki,

3) zaświadczenie giełdy krajowej, o ile starający się jest członkiem innej giełdy,

4) opinia organizacji zawodowej, do której należy.

Kandydat na członka giełdy obowiązany jest uiszczyć równocześnie ze złożeniem wniosku wpisowe oraz składki członkowskie, przynajmniej za okres półroczny.

Wysokość wpisowego i składek członkowskich określa regulamin opłat za czynności władz i organów giełdy (zamieszczony w niniejszym numerze).

W wypadku odmowy przyjęcia na członka uiszczone opłaty podlegają zwrotowi, po potrąceniu opłat manipulacyjnych.

Nazwa firm (przedsiębiorstw) ubiegających się o członkostwo giełdy zostaje opublikowana na tablicy w sali zebrań giełdowych, w celu umożliwienia członkom wniesienia ewentualnych sprzeciwów.

O decyzji przyjęcia lub nieprzyjęcia zawiadamia Biuro Giełdy pisemnie.

Przyjęci na członka giełdy otrzymują z Biura Giełdy po uregulowaniu opłat członkowskich karty giełdowe, wystawione na nazwisko właściciela względnie pełnomocnika członka giełdy. Odstępowanie karty giełdowej jest niedopuszczalne i powoduje niezwłoczne jej unieważnienie, niezależnie od skutków postępowania dyscyplinarnego.

Karta giełdowa upoważnia do zawierania transakcji giełdowych tylko na rachunek tej instytucji względnie firmy, dla której dany pełnomocnik został ustanowiony.

Członkowie giełdy mogą być zastępowani na giełdzie przez:

1) wpisanych do rejestru handlowego zarządców spółek handlowych o osobowości prawnej,

2) wpisanych do rejestru handlowego prokurentów, posiadających prawo samoistnego zastępstwa na giełdzie,

3) członków zarządu spółdzielni oraz urzędników urzędów i przedsiębiorstw państwowych, instytucji publiczno-prawnych oraz spółdzielni i organizacji spółdzielczych, którzy zgodnie z przepisami prawnymi, obowiązującymi odnośnie urzędów i instytucji lub spółdzielni, zostaną przez swoje władze zwierzchnie upoważnieni do zastępstwa na giełdzie,

4) prawnie należycie umocowanych pełnomocników, posiadających pełnomocnictwa do zawierania transakcji giełdowych bez ograniczeń ze strony mocodawcy.

Za działalność tych pełnomocników na giełdzie ponoszą całkowitą odpowiedzialność ich mocodawcy.

O dopuszczeniu pełnomocników wymienionych w punkcie 1, 2 i 4 decyduje rada giełdowa.

Pełnomocnicy korzystają z praw jakie przysługują ich mocodawcom, jak również ciążą na nich wszelkie obowiązki mocodawców.

Utrata praw pełnomocnictwa następuje w wypadku jego wygaśnięcia, pozbawienia mocodawcy praw członka giełdy, względnie przez odmowę rady giełdowej dopuszczenia pełnomocnika na giełdę. W wypadku zawieszenia mocodawcy w prawach członka następuje automatycznie zawieszenie w prawach jego pełnomocnika.

Rada Giełdowa może również zawiesić pełnomocnika w prawach w wypadku zaistnienia przyczyn powodujących zawieszenie w prawach członka.

Członkom giełdy przysługują następujące prawa:

Biarąc jednak pod uwagę wartość mleka z 1

- 2) zawieranie transakcji giełdowych,
- 3) korzystanie z wszelkich urzędzeń i instytucji odnoszących się do obrotu giełdowego, jak laboratoria analityczne, arbitraże, sądownictwo giełdowe itd.
- 4) udział w ogólnych zgromadzeniach członków giełdy,
- 5) czynne i ewentualnie bierne prawo wyborcze do władz giełdy.

Tok postępowania przy przyjmowaniu na uczestników giełdy jest analogiczny do członków giełdy z tym, że Rada Giełdowa może przekazać swe uprawnienia odnośnie przyjmowania uczestników Prezydium Rady, Prezesowi względnie jego Zastępcy. Uczestnicy nie opłacają wpisowe go i składek miesięcznych.

Uczestnikom giełdy przysługują prawa wyszczególnione w punkcie 1, 2 i 3-cim uprawnień członków.

Członkowie i uczestnicy giełdy są obowiązani do regularnego wnoszenia opłat giełdowych oraz ścisłego przestrzegania statutu, regulaminów i zarządzeń giełdy.

Członkowie i uczestnicy mają poza tym obowiązki, jako cząsteczka składowa całej instytucji giełdy, przyczyniania się do wypełniania, w zakresie ich działania, podstawowych zadań giełdy, które dają się streścić w następujących punktach:

- 1) uaktywnienie wymiany towarowej wśród członków a zwłaszcza wśród gminnych spółdzielni Związku „Samopomoc Chłopska“ i ułatwienie skupu artykułów rolnych oraz ich zbycie.
- 2) doskonalenie form wymiany towarowej przez standaryzację towarów oraz kształtowanie warunków i zwyczajów handlowych,

- 3) koncentrowanie obrotów ziemiopłodami, rejestracja tych obrotów oraz kontrolowanie transakcji kupna-sprzedaży wszelkiego rodzaju ziemiopłodów oraz ich przetworów,
- 4) ujawnienie wielkości obrotów ziemiopłodami,
- 5) stałe notowanie cen ziemiopłodów oraz wydawanie ceduły giełdowej, co ma szczególne znaczenie dla producenta rolnego,
- 6) prowadzenie akcji szkoleniowej w zakresie praktycznego szkolenia aparatu handlu uspołecznionego,
- 7) prowadzenie walki o jakość towarów przez badania analityczne zbóż, produktów przemiału i wypieku w laboratoriach analitycznych, prowadzonych na zlecenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu ,
- 8) wydawanie broszur propagandowych w zakresie zwalczania szkodników ziarna i produktów zbożowych oraz wykonywania w tym zakresie czynności instruktorskich,
- 9) podniesienie etyki droga polubownego rozjemstwa zarówno na odcinku jakości towarów jak i wykonania warunków umownych.

Naruszenie powyższych obowiązków może pociągnąć za sobą postępowanie dyscyplinarne, kary porządkowe względnie zawieszenie w prawach członka.

Niezapłaćenie składek po dwukrotnym bezskutecznym wezwaniu przez giełdę może pociągnąć utratę członkostwa na mocy decyzji rady giełdowej.

Skreślenie z listy członków giełdy następuje w wypadku wykluczenia prawomocnym orzeczeniem Komisji Dyscyplinarnej, nieopłaćenia składek członkowskich oraz w wypadku, gdy zaistnieją omówione powyżej przyczyny, które uniemożliwią nabycie praw członka giełdy.

H. Ż.

KRONIKA GOSPODARCZA

Pomoc państwowa dla rolnictwa

Plan inwestycyjny, przyjęty przez Radę Ministrów na 1949 rok — przewiduje wzrost nakładów finansowych na rolnictwo, leśnictwo i rybołówstwo o 28%. Pomoc państwa dla rolnictwa wyniesie 13% całości planu i sięgać będzie blisko 40 miliardów zł. Pomoc ta dotyczyć ma przede wszystkim finansowania PNZ-tów, które staną się w przyszłości wzorowymi gospodarstwami socjalistycznymi, dalej — powstających na zasadach dobrowolności rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz indywidualnych osadników na Ziemiach Odzyskanych.

Skup nasion

Jak wynika ze sprawozdań kierowników referatów nasion siewnych i przemysłowo-konsumcyjnych oddziałów okręgowych Centrali Rolniczej, w ciągu pierwszych 10 miesięcy 1948 roku skupiono i rozprowadzono łącznie 63.330 ton różnego rodzaju nasion. W roku 1949 na jesienną akcję siewną rolnicy otrzymają 60 tys. ton żyta i pszenicy ozimej kwalifikowanej, czyli dwukrotnie więcej, niż w roku ubiegłym. Plan skupu gryki i prosa w 1949 roku wyniesie 70 tys. ton, z czego 10% przeznaczony zostaną na siewy, reszta zaś na kaszę.

Stacje hodowlano-nasienne

Państwowe Zakłady Hodowli Roślin posiadają obecnie 44 stacje hodowlano-nasienne o obszarze 24 tys. ha ziemi ornej. Wyhodowano 3 nowe typy łubinu, w roku bież. wypuszcza się na rynek 6 nowych odmian ziemniaków jadalnych i przemysłowych.

Kredyty na zakup nawozów

Państwowy Bank Rolny otworzył kredyty krótkoterminowe na zakup nawozów sztucznych dla wiosennej akcji siewnej w wysokości 1.953 mln. zł. Z sumy tej — 750 mil. zł przypada dla małych i średniorolnych chłopów, a 913 mil. zł dla PNZ-tów.

Kontraktowanie ziemniaków

Centrala Rolnicza zakontraktuje u rolników 17.600 ha ziemniaków. Przyjęto za zasadę, że plantacje zakontraktowanych ziemniaków powin-

ny się znajdować nie dalej niż 15 km od wyznaczonych punktów zsypu. Przy podpisywaniu umowy rolnicy otrzymają zaliczki w wysokości 16 tys. zł na 1 ha, a za dostarczenie ziemniaków do 15 października — premie w wysokości 15% ceny podstawowej.

Drobni rolnicy wojew. krakowskiego proszą o dodatkowy przydział nawozów sztucznych na sezon wiosenny r. 1949.

Powiatowe Związki Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ oraz Gminne Spółdzielnie „Samopomoc Chłopska“ województwa krakowskiego wykonały przedterminowo t. j. na dzień 1.XII.48 r. zamówienia na całość przydziału nawozów sztucznych na okres wiosenny 1949 r., wynoszącego 23.600 ton.

Przydzielona ilość nie jest jednak wystarczająca dla zaspokojenia potrzeb rolnictwa woj. krakowskiego, a poszczególne spółdzielnie zgłosiły dalsze zapotrzebowanie na nawozy sztuczne, które się przedstawia następująco:

12.000 ton nawozów azotowych — głównie azotniaku i saletrzaku

3.000 ton nawozów fosforowych — głównie superfosfatu

2.500 ton soli potasowych.

Nawozy powyższe są niezbędne dla drobnych rolników do należytego przygotowania bloków i plantacji nasiennych pod uprawę: 2.000 ton nasion kwalifikowanych zbóż oraz: 5.000 ton ziemniaków rakoodpornych, kwalifikowanych, które już zostały zamówione przez Gminne Spółdzielnie S. Ch.

Na cele rozprowadzenia powyższej dodatkowej partii nawozów sztucznych wśród drobnych rolników na sezon wiosenny r. 1949, potrzebuje spółdzielczość Samopomocy Chłopskiej wojew. krakowskiego dodatkowego kredytu w wysokości 60 mil. zł.

O przyznanie powyższego kredytu wystąpił Wojewódzki Zarząd Związku Samopomocy Chłopskiej w Krakowie do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych przez Zarząd Główny Związku Samopomocy Chłopskiej.

Drewno opałowe dla użytku wsi

Ministerstwo Leśnictwa uruchamia obecnie akcję rzucenia na wieś oraz dla centrów robot-

nicznych dużych ilości drewna opałowego, pochodzących jako remanenty z cięć, poczynając od roku 1945 do chwili obecnej.

Ilość powyższa wynosi 2 miliony 600 tysięcy m. p. drewna opałowego szpilkowego oraz liściastego.

Z podanej powyżej ilości zabierają Państwo Nieruchomości Ziemskie 1 milion m. p. jako ekwiwalent za pracę związaną z wywózką z lasu drewna, do wskazanych stacji kolejowych.

Do dyspozycji rolników z okolicznych wsi i do zabrania bezpośrednio z lasu zostało przewidzianych 600.000 m. p. drewna, pozostały zaś 1 milion m. p. drewna zostanie rozprowadzony koleją dla rolników, zamieszkujących tereny bezleśne.

Cena omawianego drewna została w ten sposób skalkulowana, że cena 1 m. p. drewna bez względu na to, czy loco las, czy loco wagon stacja kolejowa odbiorcza, jest ceną jednolitą.

Drewno opałowe znajduje się w następujących gatunkach: szpilkowym oraz liściastym twardym i miękkim, w postaci szczap i wałków.

Rozprowadzenie drewna wśród rolników przejmie Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ w drodze przez Powiatowe Związki Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ oraz przez Gminne Spółdzielnie „Samopomoc Chłopska“.

Akcja wysyłkowa drewna koleją zostanie przeprowadzona w miesiącach: styczniu, lutym i marcu r. 1949.

Podział budulca na akcję odbudowy wsi dla mała i średniorolnych chłopów

Ministerstwo Leśnictwa wydało ostatnio do swych terenowych jednostek zarządzenie, oddające do dyspozycji rolników w drodze sprzedaży pewne zapasy drewna budulcowego, dla zużycowania ich w akcji odbudowy wsi.

Zapasy powyższe składają się z drewna okrągłego, a pochodzą one z remanentów, z cięć z r. 1947-8 oraz wcześniejszych.

Drzewo to będzie aż do wyczerpania zapasów, sprzedawane mała i średniorolnym chłopom po cenach sztywnych na podstawie zaświadczeń, wystawianych przez Architektów Powiatowych.

Pewna ilość omawianego budulca zostanie również sprzedana dla celów odbudowy mała i średniorolnym chłopom po cenach komercyjnych, bez konieczności przedstawiania przy kupnie zaświadczeń, uzyskanych od Architektów Powiatowych.

W akcji rozprowadzania drewna wśród ludności wiejskiej, zaleciło Ministerstwo Leśnictwa swym podległym jednostkom terenowym ściśle współdziałanie z właściwymi jednostkami organizacyjnymi Związku Samopomocy Chłopskiej.

Po tej samej linii poszły również analogiczne zarządzenia Związku do swych komórek terenowych.

Korzystne możliwości zbytu dla rolników-zielarzy

Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ zamierza nabyć od rolników-producentów większe ilości niż podanych artykułów zielarskich:

- kminku
- liści mięty pieprzowej
- ziela mięty pieprzowej
- ziela mniszka z korzeniem
- korzenia mniszka
- kłączy perzu
- korzenia łopianu
- sporyszu
- pączków sosny

Bliższych informacji odnośnie jakości zaofiarowanego towaru, potrzebnych do nabycia ilości oraz ceny, uzyskają rolnicy-producenti w najbliższym Wojewódzkim Okręgu Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

Możliwości plantacyjne dla rolników-zielarzy

Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ nie posiada jeszcze od rolników-plantatorów roślin zielarskich, zgłoszeń na uprawę niż wymienionych roślin:

- kopytnik
- kosaciec
- prawoślaz lekarski
- rzewień
- chaber
- dziewanna
- lawenda
- ślaz leśny
- koper włoski
- lulek czarny
- melisa cytrynowa
- estragon
- miłek wiosenny
- tymianek
- tysiącznik
- anyż

Ze względu na brak powyższych surowców na rynku, leży w interesie rolników, zajmujących

się również uprawą ziół leczniczych, zainteresowanie się powyższymi.

Zgłoszenia w sprawie uprawy należy kierować do najbliższego Wojewódzkiego Okręgu Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.
As.

Dostawa ziemniaków w tegorocznym sezonie jesiennym przez spółdzielczość Samopomocy Chłopskiej.

W bieżącej kampanii jesiennej dostarczyły Gminne Spółdzielnie „Samopomoc Chłopska“ oraz ich Powiatowe Związki w przesyłkach wagonowych około 320.000 ton ziemniaków jadalnych na zaopatrzenie Śląska, miast, ośrodków przemysłowych, jednostek wojskowych oraz innych grup konsumentów.

Obecnie odbywa się jeszcze wysyłka ziemniaków przemysłowych, które spółdzielczość Samopomocy Chłopskiej dostarcza w ilości 38.000 ton na pokrycie zapotrzebowania Zjednoczenia Przemysłu Ziemniaczanego.

Niezależnie od wykonania powyższych dostaw, zlecił Departament Obrotu Artykułami Rolnymi Ministerstwa Przemysłu i Handlu przeprowadzić zakupowanie około 6.000 ton ziemniaków jadalnych, jako rezerwę na zimowe zaopatrzenie ludności pracującej w okolicach większych miast i ośrodków przemysłowych.

Zaopatrzenie gospodarstw w sznurkę snopowiązałkową na akcję żniwną r. 1949

Na przeprowadzenie akcji żniwnej w r. 1949 uzyskał Związek Samopomocy Chłopskiej od Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych przydział sznurka snopowiązałkowego w ilości 1.300 ton.

Przydzielona partia składa się z 750 ton sznurka wiskowego, 400 ton pakulnego oraz 150 ton sızalowego.

Ilość powyższa sznurka została rozdzielona między Wojewódzkie Oddziały Związku Samopomocy Chłopskiej następująco:

Bydgoszcz	— 120 ton
Gdańsk	— 90 „
Katowice	— 140 „
Poznań	— 175 „
Łódź	— 15 „
Kraków	— 5 „

Lublin	— 5 „
Olsztyn	— 45 „
Warszawa	— 5 „
Szczecin	— 140 „
Kielce	— 10 „
Białystok	— 5 „
razem	1.235 ton
rezerwa	65 „
ogółem	1.300 ton

Wojewódzkie Zarządy Związku Samopomocy Chłopskiej rozdzielają przydzielone im ilości sznurka w porozumieniu z Okręgowymi Oddziałami Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ na poszczególne powiaty stosownie do zapotrzebowań, wniesionych przez Zarządy Powiatowe Zw. Sam. Chł., a opracowanych w ścisłym porozumieniu z Powiatowymi Związkami Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

Przy rozdziale i rozprowadzaniu sznurka snopowiązałkowego do rąk użytkowników-rolników, ustalono hierarchiczność zaspokajania potrzeb rolnictwa według niżej podanej kolejności:

1. Rolnicze Spółdzielnie Produkcyjne
2. Spółdzielnie Parcelacyjną-osadnicze i Grupy Osadnicze
3. Ośrodki Maszynowe
4. Wsie Samopomocowe
5. Resztówki Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“
6. Gospodarstwa indywidualne, posiadające snopowiązałki z uwzględnieniem w tej grupie przede wszystkim zapotrzebowań drobno i średniorolnych chłopów.

Ilości sznurka, jakie będą przydzielane na dokonanie zbiorów z 1 ha wynoszą:

3,5 kg sznurka pakulanego
3 „ „ wiskowego
2,5 „ „ sızalowego

Omawiany sznurek rozprowadza już teraz w terenie rolniczym-chłopskim Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ poprzez swe Oddziały Okręgowe oraz Powiatowe Związki Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

KRONIKA ZAGRANICZNA

Jak podaje angielska agencja Reutera z Rzymu, niezależnie od „pomocy“ objętej planem Marshalla, Włochy będą musiały importować ponad 400 tysięcy ton zboża, aby zapewnić całej ludności dzienną porcję 20 deka chleba i miesięczną porcję 2 kg. makaronu.

×

W zawartych w ciągu ostatnich tygodni umowach handlowych — artykuły żywnościowe odgrywają poważną rolę. Dania zobowiązała się dostarczyć Belgii 4.500 ton masła, 500 ton jaj, 2 tysiące ton mięsa końskiego, 50 ton konserw wieprzowych, znaczne ilości produktów z jaj, konserw mięsnych, nasion, drobiu bitych, królików bitych, dziczyzny, jabłek itd. W dodatkowej umowie Dania zapewniła Belgii dostawę dalszych 10 tysięcy ton masła itd.

×

W węgierskim eksporcie do Szwajcarii, który wyniesie ogółem 91 mln. franków szwajcarskich, $\frac{2}{3}$ stanowią artykuły rolnicze. Są to przede wszystkim: pszenica, jęczmień, owies, a dalej kukurydza, fasola, bydło, nierogaczna, drób, jaja i wino czerwone.

×

Mimo konkurencji szwajcarskiej, Dania sprzedała Niemcom Zachodnim 700—800 wagonów jabłek za ok. 400 tysięcy dolarów.

×

Urugwaj wywiezie do Bizonii na podstawie ostatniej umowy m. in. tłuszcze, nasiona oleiste, mięso w puszkach i mrożone.

×

Turecki eksport do Włoch obejmie m. in. ryby, trzodę, jaja, zboże i owoce.

×

Węgiersko-czechosłowacka umowa handlowa przewiduje, iż Czechosłowacja otrzyma 4 tys. ton olejów jadalnych, 24 tys. ton nasion oleistych, 3 tys. ton tłuszczu wieprzowego, 2700 ton mięsa wieprzowego, dalej pewne ilości kukurydzy i makuchów.

Szwajcaria sprowadzi z Argentyny bydło i inne produkty rolne.

×

W umowie duńsko-fińskiej uwzględniono dostawy duńskiego masła, tłuszczów, siodu i nasion. Do Hiszpanii Dania wywiezie m. in. 50 tysięcy ton kartofli. Różne środki żywnościowe przewidziane są m. in. we francuskim eksporcie do Trizonii — na podstawie nowej umowy handlowej. Francja, cierpiąca na brak żywności, pod naciskiem amerykańskim musi dokarmiać Niemców.

×

Stany Zjednoczone mają wykupić całą eksportową nadwyżkę Argentyny w zakresie oleju lnianego.

×

Zbiory zbóż w Turcji oceniane są na 6—7 milionów ton, z czego 4 miliony ton przypada na pszenicę, 1,6 mln. ton na jęczmień itd. — 10 tys. ton zboża przewiduje się na eksport.

×

Stany Zjednoczone notują stały spadek ilości bydła i owiec. W wyniku — przewiduje się w 1949 roku spadek uboju, który pociągnie za sobą spadek konsumpcji mięsa do 140 funtów na głowę ludności rocznie.

×

Znaczne wahania przechodził ostatnio stan trzody chlewnej w Danii. W październiku 1947 roku Dania liczyła 2 miliony sztuk, następnie w wyniku intensywnego uboju pogłowie doszło w maju 1948 r. do 1,3 miliona, a w październiku — zbliżało się do 1,8 mln. sztuk. Zahamowany w poprzednim okresie eksport trzody i mięsa z Danii prawdopodobnie wkrótce znowu wzrośnie.

×

Szwajcaria odczuwa poważne kłopoty mięsne. Wg. danych „Neue Zürcher Zeitung“, pogłowie bydła spadło w ciągu roku od kwietnia 1947 do kwietnia 1948 r. o ok. 27 tys. sztuk — do 1,42 miliona wobec 1,71 mln. w 1939 r. Wpłynęło to oczywiście na spadek ilości uboju, który w 1945 r. wynosił 145 tysięcy głów, a w 1948 r. — 61 tysięcy. Wzrosło natomiast pogłowie nie-

rogacizny z 600 tysięcy w 1945 r. — do 767 tysięcy głów w 1948 r.

×

Londyńska ocena światowej produkcji buraka i trzciny cukrowej w kampanii 1948/49 wyraża się ilością 30.185 tysięcy ton, co oznacza rekordowy poziom, wyższy o 1 mln. ton od najwyższego dotąd poziomu produkcji w roku gospod. 1937/38.

×

Rząd czechosłowacki postanowił wypłacać premie producentom-rolnikom, którzy dostarczyli przewidziane ilości bydła na ubój. Rolnicy, którzy nie wypełnili zobowiązania w terminie, będą musieli wpłacić podwójną premię.

×

Zbiory pszenicy w Południowej Afryce wyniosły 5.323 tys. worków, czyli o 335 tysięcy worków mniej, niż przypuszczano.

×

Farmerzy amerykańscy forsują obecnie hodowlę trzody chlewnej i drobiu, by w ten sposób najkorzystniej zużyć zapasy kukurydzy. Dużą rolę odgrywa tu obawa co do ewentualnej reglamentacji cen mięsa wołowego; obawa ta wpływa zniechęcająco na farmerów, którzy nie chcą zużywać kukurydzy na tuczenie bydła, a tylko — na hodowlę trzody i drobiu.

×

Angielsko-duńska umowa handlowa obejmuje angielski eksport m. in. makuchów i pasz innych.

×

Dania i Argentyna, dwa państwa, z którymi Polska zawarła ostatnio umowy handlowe, podpisały układ handlowy między sobą. Przewiduje on na okres 5-letni m. in. argentyńskie dostawy zboża, makuchów, otrąb, mąki i olejów roślinnych.

Departament rolnictwa USA oświadczył, iż pożądanym jest częściowe przynajmniej przestawienie się rolnictwa amerykańskiego z produkcji roślinnej na zwierzęcą. Rząd Stanów Zjednoczo-

nych pragnąłby powiększyć hodowlę drobiu o 10%, owiec o 5%, nierogacizny o 17%, mleka o 3%. Jednocześnie miałyby się zmniejszyć powierzchnia uprawna pszenicy i ziemniaków, orzechów ziemnych, ryżu oraz siemienia lnianego.

×

W 1948 roku światowa produkcja zbóż przekroczyła poziom przedwojenny. Tak przynajmniej wynika z danych departamentu rolnictwa USA, wg. którego produkcja pszenicy osiągnęła 105% przeciętnego poziomu pięciolecia przedwojennego, produkcja kukurydzy — 125%, ryżu — 98%, ziemniaków — 105%, owsa i jęczmienia — 100%, tłuszczów i olejów — 100% oraz cukru — 105%.

×

Ostatni zbiór ryżu na całym świecie wyniósł 7.300 mln. buszli, czyli 98% przeciętnego zbioru lat 1935—40. W porównaniu z ubiegłym sezonem wzrost zbiorów wynosi 200 mln. buszli. Najbardziej wzrósł obszar uprawny w krajach azjatyckich, a zwłaszcza w Indiach i Pakistanie.

×

Poważne różnice zachodzą w ocenie zbiorów pszenicy w Australii za rok gospodarczy 1948/49. Przedwstępna ocena wyraziła się cyfrą 191,5 mln. buszli, ocena zaś późniejsza — 182 mln. buszli — wobec 222 mln. buszli w ubiegłym sezonie.

×

Zapasy pszenicy w Kanadzie — według urzędowych obliczeń — wynoszą w br. 184.500 tys. buszli (wobec 150.750 tys. w r. ub.).

×

Przedwczesne ostre mrozy w południowo-zachodniej części pasa upraw zbóż w Argentynie wyrządziły bardzo silne szkody. Nadmiar złego — zbiory pszenicy i siemienia lnianego w północnym pasie upraw uległy całkowitemu zniszczeniu na skutek suszy. Ogółem, prawie w 50% zniszczona została kukurydza, w 20—30% — uprawy innych zbóż.

CEDULY GIELD

T o w a r	Warszawa 22. XII.	Poznań 22. XII.	Gdańsk 22. XII.	Lublin 22. XII.
Pszenica	3.550	3.500	3.550	3.450
Żyto	2.225	2.175	2.240	2.225
Jęczmień	2.125	2.075	2.090	2.075
Owies	2.075	2.075	2.090	2.075
franco wagon stacja załadowania				
Gryka	3.900	3.900	3.900	3.800
Kukurydza	—	—	—	—
Proso	3.600	3.600	3.600	3.600
Tatarka	—	—	—	—
Mąka żytnia 97%	3.000	3.000	3.100	3.100
Mąka żytnia 82%	3.250	3.300	3.450	3.400
Mąka żytnia 80%	3.250	—	—	3.400
Mąka żytnia 65%	4.000	4.000	4.150	4.100
Mąka pszenna 97%	4.600	4.650	4.700	4.650
Mąka pszenna 80%	5.400	5.400	—	5.400
Mąka pszenna 72%	5.700	5.600	5.800	5.600
Mąka pszenna 67%	6.000	6.000	6.100	6.050
Mąka pszenna 50%	6.650	6.650	6.800	6.700
Mąka pszenna poślednia	3.250	3.300	3.450	3.400
Kasza jęczmienna 63%	4.100	4.100	4.100	4.100
Kasza perłowa 46%	5.300	5.300	5.300	5.300
Kasza gryczana palona	—	—	12.500—12.800	10.500—11.500
Kasza gryczana surowa	—	—	—	9.500—10.000
Kasza jaglana	—	—	—	6.000—6.400
Kasza tatarczana	—	—	—	—
Pęczak	4.100	4.100	4.100	4.100
Płatki owsiane	6.100	6.100	6.100	6.100
Kaszka manna	7.900	—	7.900	7.900
Mąka jęczmienna pośl.	1.300	1.300	—	1.300
Otręby pszenne	1.350	1.350	1.350	1.350
Otręby żytnie	950	950	950	950
Otręby jęczmienne	850	850	850	850
Otręby kukurydziane	850	—	850	850
Otręby owsiane	—	—	550	—
franco wagon stacja odbiorcza				
Ziemniaki jad. dla prod.	500	500	500	—
Ziemniaki jad. dla apar. handl.	570	570	570	—
Ziemniaki przem.-past dla prod.	450	450	450	450
Ziemniaki przem. past. dla apar. handl.	520	520	520	520
Mąka ziemniaczana	7.900—8.200	7.800—8.300	—	—
Groch Victoria	—	5.500—6.000	—	—
Groch zielony	—	4.800—5.300	—	—
Groch polny	4.100—4.400	4.000—4.400	4.400—4.900	4.200—4.400
Fasola biała	—	5.400—5.600	—	5.200—5.400
Fasola kolorowa	—	4.000—4.300	4.100—4.500	—
Jasiek	—	—	—	—
Wyka zimowa	—	—	—	3.200—3.400
Rzepak ozimy	6.500—6.600	6.800—7.000	6.600	—
Rzepak jary	5.800—5.900	6.200—6.400	6.000—6.300	5.800—6.000
Rzepak jary	—	6.200—6.400	—	—
Siemię lniane	11.000—12.000	12.000	12.000	11.500—12.000
Siemię konopne	6.590	6.590	6.590	6.400—6.590
Gorczyca	4.320	—	4.320	—
Mak niebieski	—	14.000—14.500	13.500—14.500	14.500—16.500
Lnianka	4.540	—	4.540	—
Makuchy rzepakowe	—	1.500—1.600	—	1.600—1.700
Makuchy lniane	3.300—3.400	3.400—3.500	—	3.300—3.500
Siano	700—750	650—750	675—720	780—830
Słoma	700—750	500—550	550—625	680—730
Kiełki słodowe	—	—	—	—
Cebula	1.700—1.800	1.100—1.400	1.300—1.500	1.300—1.500
Marchew	600—700	650—750	800—1.000	400—500
Buraki	1.400—1.500	800—900	1.100—1.300	1.000—1.200
Kapusta	1.500—1.700	—	1.250—1.450	—
Selery	2.500—2.600	—	2.900—3.400	—
Pietruszka	1.400—1.500	—	2.600—2.800	2.100—2.300
Pory	—	—	2.500—2.800	—
Ogórki kiszone	7.000—7.500	—	6.200—6.600	—
Czosnek	—	—	—	—
Kapusta kiszona	2.700—2.900	—	3.100—3.500	3.000—3.200
Olej rzepakowy	23.000—25.000	25.000—27.000	29.000	—
Olej lniany	47.000—48.000	50.000—55.000	—	—
Pokost	—	—	62.000—68.000	—

ZBOŻOWO-TOWAROWYCH

Bydgoszcz 22. XII.	Wrocław 22. XII.	Katowice 22. XII.	Kraków 22. XII.	Łódź 22. XII.	Szczecin 22. XII.
3.500 2.175 2.075 2.075	3.450 2.175 2.075 2.075	3.550 2.240 2.140 2.090	3.550 2.300 2.200 2.100	3.550 2.225 2.125 2.075	3.550 2.240 2.090 2.090
3.900 — 3.600 —	3.900 2.300—2.500 3.600 —	3900 — 3600 —	— — 3.600 3.800	3.800 — 3.500 —	3.900 — 3.500 —
3.000 3.300 3.300 4.000 4.650 5.400 5.600 6.000 6.650 3.300 4.100 5.300 — — — — 4.100 — — — 1.350 950 850 850 —	3.050 3.350 — 4.050 4.650 — 5.700 6.050 6.700 3.470 4.100 5.300 11.500—12.500 — — 6.700 — 6.100 7900 — 1.350 950 850 850 —	3.050 3.350 — 4.050 4.650 — 5.600 6.050 6.700 3.350 4.100 5.300 — — 6.700—6.900 — 6.100 7900 — 1.350 950 900 — —	3.050 3.450 — 4.100 4.700 5.450 5.700 6.100 6.800 3.450 4.100 5.300 — — — — 4.100 6.100 7.900 — 1.350 950 850 850 —	3.000 3.250 — 4.000 4.600 5.450 5.700 6.000 6.650 3.250 4.100 5.300 — — — — 4.100 6.100 7.900 1100 1.350 950 850 850 550	3.100 3.450 — 4.150 4.700 — 5.700 6.100 6.800 3.450 4.100 5.300 — — — — 4.100 6.100 7.900 — 1.350 950 850 850 700
500 600 450 550 —	530 600 480 550 —	530 600 480 550 8.300	530 600 480 550 —	500 570 450 520 —	500 570 450 520 —
5500—5800 4700—5000 4100—4400 5200—5400 4000—4300 — —	— — 4800—5100 4700—5100 3500—3800 — —	5800—6000 — 4600—4800 5000—5500 4000—4300 — —	— — 4400—4500 5000—5500 4100—4400 10000—11000 —	— — 4750—4950 — — — —	5000—5200 4500—4800 4000—4400 4700—5000 4100—4300 — —
6400—6600 6000—6200 — 11000—12000 — — 12750—13750 —	6000—6600 5500—5900 5000—5300 12.000 6590 4320 13000—14000 4540	6200—6600 — — 12000 6590 4320 15500—16500 —	6300—6600 — — 12000 6590 4320 15000—17000 4540	7000—7200 6300—6500 — 11000—12000 — — — —	6000—6300 5200—5600 — 12000 6590 4320 13500—14500 4540
1400—1500 3600—3800 625—725 500—550 —	1250—1300 3700—3900 800—850 500—600 —	1400—1500 3700—3900 700—850 500—575 1000—1200	1450—1500 3700—3800 825—875 670—700 —	1450—1550 3650—3850 700—750 500—600 —	1400—1500 — 640—690 530—609 —
1000—1200 650—750 850—950 — 2500—2800 2300—2600 2300—2600 6700—7400 — 2600—2800	1200—1300 1000—1200 1300—1600 — 2500—3000 1500—1800 2000—3000 6500—7500 45000—50000 3000—3300	800—900 — 1200—1400 1000—1200 2400—2600 2400—2600 2400—2600 — — —	1100—1300 900—1100 1400—1500 1100—1300 3500—3600 1500—1800 — 9000—10000 — 2500—3500	1050—1200 700—800 800—1000 — 2300—2700 2200—2400 2100—2600 — — —	1300—1500 800—900 900—1100 800—900 2800—3000 2300—2700 2300—2700 7600—7800 — 3200—3400
26000—28000 58000—60000 —	26000—29000 60000—62000 57000—68000	— — —	— — —	29000—30000 48000—50000 60000—67000	— — —

**DODATKOWA LISTA ZAPRZYSIĘŻONYCH PRÓBOBIORCÓW
GIELDY ZBOŻOWO - TOWAROWEJ W WARSZAWIE**

L. p.	Nazwisko i imię	Instytucja	Adres
1)	Adamczyk Władysław	PCH Ekspozytura w Grójcu	Grójec Mogielnicka 23
2)	Chmielewski Mieczysław	PZZ Oddz. W-wa	W-wa Stawki 4
3)	Franczuk Franciszek	CSS „Społem“ Oddz. Biała Podlaska	Biała Podlaska Janowska 21
4)	Minkiewicz Antoni	CSS „Społem“ Białystok	Białystok Stalowa 6
5)	Osicki Edward	PZZ Oddz. W-wa	W-wa Stawki 4
6)	Petrykowski Mieczysław	PZZ Centrala	W-wa I Armii W.P. 9
7)	Radwański Karol	PZZ Oddz. W-wa	W-wa Stawki 4

**LISTA ZAPRZYSIĘŻONYCH PRÓBOBIORCÓW
PRZY GIELDZIE ZBOŻOWO - TOWAROWEJ W SZCZECINIE**

L.p.	Powiat	Nazwisko i imię próbobiocy	Pracuje w instyt.	Adres próbobiocy
1)	Białogard	Brzozowski Franciszek	PZZ	Młyn
2)	Gryfice	Mickiewicz Józef	PZGS	Gryfice
3)	Gryfino	Lach Zdzisław	PCH	Pomorska 2
4)	„	Rygielski Paweł	PZGS	Banie
5)	Kamień	Michalski Jan	Społem	Nowogardzka 5
6)	„	Szymański Tadeusz	Społem	Katedralna 2
7)	Koszalin	Lewandowski Leon	PZGS	Koszalin
8)	„	Witkowski Władysław	PCH	Roli Żymierskiego 20
9)	Łobez	Kois Andrzej	PZZ	Młyn
10)	„	Tyborowski Antoni	PCH	Łobez
11)	Myślibórz	Dembski Janusz	PCH	Myślibórz
12)	„	Przewoźny Marcei	PZGS	Berlinek
13)	Nowogard	Kalinowski Ignacy	Społem	Maszewska 32
14)	„	Kowalski Michał	Społem	Wojska Polskiego 49
15)	Sławno	Jażdżewski Leon	PZZ	Derłowo-Młyn
16)	„	Sowizrał Alfred	PZGS	Rapackiego 13
17)	Słupsk	Chmielnicki Władysław	PCH	Słupsk
18)	„	Drożdż Stefan	PZGS	Słupsk
19)	Stargard	Kuczewski Jan	PCH	Boduena 7
20)	„	Pawliczak Bronisław	PZZ	Stargard-Młyn
21)	„	Piórka Jan	PZZ	Stargard-Młyn
22)	Szczecin	Chmiel Mieczysław	C.G. Sp. Ogr.	Boh. Warszawy 93-1
23)	„	Brylka Czesław	PCH	Spółdzielcza 76
24)	„	Freierbauer Ryszard	CSO	Żółkiewskiego 19-22
25)	„	Horczyński Stefan	CSO	Jagielly 3-5
26)	„	inż. Januszewski Jacek	IPH	M. Buczka 26
27)	„	Jarecki Edward	(piwowarstwo)	Smolańska 1-1
28)	„	Kędziora Edmund	PZZ	Słowackiego 7-8
29)	„	Kordecki Władysław	CRS	Ślaska 40-7
30)	„	Lagodziński Edmund	CRS	Szczecin
31)	„	Michałkiewicz Marian	PZZ	Jagiellońska 23-8
32)	„	Csaky Pallavicini Wł.	IFH	Bol. Śmiałego 35-7
33)	„	Inż. Pithart Zyg. Karol	IPH	Milewskiego 5
34)	„	Płodowski Marian	IPH	Curie-Skłodowskiej 9
35)	„	Szzech Wacław	PCH	Jedn. Narod. 43-4
36)	„	Skonieczny Stanisław	CRS	Waryńskiego 16
37)	„	Stomiński Alojzy	PZZ	Jana Styki 25
38)	„	Strzemżański Stanisław	PZZ	Prusa 3
39)	„	Szulczewski Marian	IPH	Armii Czerwonej 11-1
40)	„	Walczak Feliks	IPH	Modrzewskiego 6-4
41)	„	Wittenberg Bernard	IPH	Roosevelta 75-5
42)	„	Wróblewski Leon	IPH	M. Buczka 18-5
43)	„	Rossmann Andrzej		Zwirki i Wigury 20-1
44)	Szczecinek	Korczewski Bolesław	PZGS	Mickiewicza 15
45)	„	Mąka Tomasz	PZGS	Zielona 39
46)	„	Syrek Józef	PCH	Em. Plater 1a
47)	Wałcz	Czapiewski Teodor	PCH	Sienkiewicza 22
48)	„	Szwaja Błażej	PZGS	Orla 19
49)	Złotów	Kokowski Teofil	Rolnik	Złotów

REDAGUJE KOMITET REDAKCYJNY

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 16/18, telefon 8-78-15

WARUNKI PRENUMERATY: roczna 1.200 złotych, półroczna 600 złotych, kwartalna 300 złotych.

Cena pojedynczego numeru 50 zł.

CENA OGŁOSZEŃ: cała strona 40.000 złotych, pół strony 20.000 złotych, ćwierć strony 10.000 złotych.

**LISTA PRZYSIĘGLYCH PRÓBOBIORCÓW
GIELDY ZBOŻOWO - TOWAROWEJ W ŁODZI**

L. p.	Powiat	Nazwisko i imię próbobiorecy	Instytucja	Adres
1)	Kutno	Jędrzejczak Czesław	PZGS Sam. Chłopska	Kutno
2)	Piotrków	Ziembiński Adam	Pow. Biuro Rolne	Piotrków
3)	Tomaszów Mazowiecki	Wojtalczyk Antoni	PZGS	Brzeziny Sienkiewicza 1
4)	Rawa Mazow.	Zarębski Wincenty	Gm. Zw. Sam. Chłopskiej	Rawa Mazowiecka
5)	Łęczyca	Cedrowski Józef	PZGS	Łęczyca Przedrynek 7
6)	Końskie	Gula Henryk	Związek Sam. Chłopskiej	Końskie
7)	Sieradz	Złociak Zbigniew		Sieradz Kolegiacka 5
8)	Łask	Obuchowski Kazimierz		Łask Kilińskiego 26

